

Duchovní úrovně VII.

Mluvil jsem naposledy o ostrově růží, ostrově lilí a ostrově labutí.

Chceme tyto tři veliké opěrné body ve čtvrtém stupni prastvoření nazvat ostrovy, ostrovy v moři zářícího Světla, avšak nejsou takové, jak si lidé ostrovy představují. Snad bude srozumitelnější obraz, když řeknu, že tyto opěrné body jsou jako tři zářivé drahokamy ve zlatém kruhu, pakliže celou úroveň čtvrtého stupně přirovnáme ke zlatému kruhu, zlatému pásu, v němž jsou zázračně zasazeny tři drahokamy.

Přirozeně je na tomto stupni ještě i jiný život, jako na všech jiných úrovních, avšak nejprve jsem z toho jmenoval pro stvoření, zejména pro lidské duchy ty **nejzářivější** opěrné body, které jsou pronikavého, ba **rozhodujícího** působení zejména pro lidské duchy.

Tak je tomu také na následujícím, pátém stupni prastvoření. Jestliže byly dosavadní stupně pro všechno další **základními výchozími úrovněmi** všech zářivých sil, tak je pátý stupeň rovinou nebo úrovní **příprav, chystání** pomocí pro všechno, co se nalézá **pod** prastvořením. V tomto pátém stupni působí vedoucí, silní připravovatelé všech podpor **lidského pokolení!**

Budete mi nejlépe rozumět, když vám řeknu jméno jednoho z nich: **Is-ma-el!**

Zde žije, odtud vychází jeho působení. Is-ma-el, který zde na této zemi kdysi již vychovával Abdrushina, který se kvůli němu na zemi inkaroval, který pak také zvěstoval jako Jan Křtitel Ježíše, který měl připravit všech sedm světových částí pro příchod svaté vůle Boží, pro Parsifala - Imanuele!

On jest **nejvyšším** na tomto stupni, nesčetní pomocníci jsou kolem něj, a **on** dostal zprávy ze Světla pro své veliké, rozsáhlé působení, které vždy věrně splnil a které věrně splní i tentokrát se zcela netušenou silou, protože jeho láska k Synům Božím je bez hranic. **On** dal lidem také veliké zjevení nynějších událostí, které se stalo všeobecně známým jako Zjevení Janovo.

Touto velikou činností příprav všech rozhodujících událostí Světla pro stvoření je vyplněn tento pátý stupeň a je plný planoucího života.

Šestý stupeň ukazuje jako další opět také pro lidi silný a zářivě daleko vystupující bod: **Bílý zámek!**

Bílý zámek si nelze představovat podle pozemských představ. Tímto je označeno **útočiště dvou čistých nádob**. V něm se nalézají ve věrné ochraně dvě čistě duchovní nádoby nejsvětějších splnění Světla na zemi.

Jsou to dvě čistě duchovní nádoby pro pozemské matky Ježíše a Abdrushina.

Jen dvě; neboť čistě duchovní nádoba pro Abdrushina, která byla vyvolena připravit Boží **vůli** její cestu až do hrubohmotnosti, byla již zde na zemi **dvakrát**. Poprvé v pozemské ženě Dianitře a podruhé v pozemské ženě, která dala zemi Boží

vůli **k soudu**.

A čistě duchovní nádoba, která musela této zemi přinést Boží lásku, byla rovněž **dvakrát** v těle pozemské ženy.

Poprvé byla již v **pozemské matce Kassandry**, která dala zemi část Boží **lásky**, podruhé v Marii z Nazaretu.

Obě čistě duchovní nádoby potřebovaly však také ještě **duchovní** záhal, bez kterého by nemohly **na zemi** splnit svůj úkol. Tato **duchovní** část pozdějšího stvoření byla dotyčnou pozemskou ženou a byla to také **ta**, která se při pozemském zrození Boží **lásky** pokaždé zatemnila, zatížila se lidskými slabostmi, které nenechaly čistě duchovní nádobu na zemi zářit **tak**, jak to bylo očekáváno.

Proto nemohla mít Boží **láska** na zemi kupodivu v pozemských matkách tu oporu, kterou mít měla, naopak, dokonce skrze ně velmi často trpěla.

Smutný a jasný důkaz o tom, že pozemští lidé ve svém úpadku nemohou čistou Boží **lásku** vůbec cítit ani jí rozumět, a už vůbec ne ji snést; neboť se proti ní vědomě i nevědomě vždy vzpírají.

A když nyní potřetí a naposledy musela čistě duchovní nádoba opět doprovázet část Boží **lásky** pro dobu svatého soudu a později následující výstavby v této hrubohmotnosti, byla nádoba hned po pozemském narození Lásky Světla opět vzata zpět, aby snad skrze selhání k tomu vyvoleného duchovního záhalu nemohla se vyvinout **nová** zdržující spojení; neboť také potřetí musel pro pozemské zrození Boží lásky být vyvolen ještě jednou

nový duchovní záhal pozemské matky, protože oba první byly ještě spoutány skrze překážky, které si vytvořily, a proto stály daleko stranou.

Každý duchovní záhal je přitom člověk sám pro sebe, tedy sebevědomá pozemská žena, se kterou musí být vyvolená **čistě duchovní** žena pro pozemské zrození Božího Světla vždy nejprve spojena!

Takové pozemské zrození Světla potřebuje největší, nejrozsáhlejší přípravy shůry a často může po staletí dlouhém úsilí ještě v posledním okamžiku opět skrze své slabosti vynutit změny takovýto malý pozemský lidský duch.

Jestliže mluvím o čistě duchovní a o duchovní nádobě nebo schráně, tak je to pokaždé **žena** sama pro sebe. Tyto dvě čistě duchovní nádoby jsou dvě k tomu vyvolené ženy **v prastvoření**, které se pod určitým vysokým vedením k tomu mohly cílevědomě vyvíjet a vždy setrvávají pod nejvěrnější ochranou v bílém zámku.

Duchovní nádoby nebo schrány jsou duše těch pozemských žen, které k tomu mohly být vyhlédnuty a také připraveny, aby se s těmito schránami nebo ženami z prastvoření za účelem nejsvětějšího splnění vroucně spojily.

Ta pozemská matka, která byla vyhlédnuta pro poslední pozemskou inkarnaci Boží **lásky**, směla po pozemském zrození dítěte odejít ze země, jako akt milosti Světla, a dítě Maria přišlo do oněch rukou, které po osvědčení byly pro to vyhlédnuty a jako duchovní nespojeny s čistě duchovní nádobou nemohly také brzdíce škodit.

Moudrá prozřetelnost, která velmi často právě u Boží **lásky** musela zažít velikou nedostatečnost pozemských lidských duchů ve spolehlivosti při splněních Světla, vsunula tentokrát závoru před možnost opakování škodlivých pozemských překážek pro **čistě duchovní** ženskou nádobu, která jako taková vždy v nejčistší věrnosti splnila svůj úkol, skrze rychlé zrušení duchovně pozemského spojení hned po narození. Maria vyrůstala proto jako dítě v cizích, ale láskyplných rukách.

Podle prazákonů stvoření je nevyhnutelné, aby **to** duchovní, které se při pozemském bytí obklopí tíživým zatemněním, vracelo se na tuto zemi, dokud se neoprostí od překážek, aby duch od nich zbavený mohl stoupat, aby mohl dlít ve světých výšinách.

Protože pro čistě duchovní nádobu, která slouží Boží lásce, nebyla první duchovní schrána do druhého pozemského splnění očištěna, obdržela k tomu **novou** duchovní schránu, která opět z největší části selhala.

Následkem toho bylo, že **obě** duchovní schrány, tedy obě **duchovní** nádoby musí být nyní při konečném soudu na zemi ještě jednou vtěleny, aby chyby odčinily, nebo se zřítily.

Při tom se tedy jedná o lidské duchovní schrány pozdějšího stvoření, o duchovně lidskou část, ne o **čistě duchovní** nádobu prastvoření, která mohla sama pro sebe zcela zůstat ve své čistotě.

Ta byla držena zpět v nejvěrnější ochraně, dokud se nerozhodlo, zda má být skrze akt milosti Nejvyššího nutné úplné oddělení, aby tato čistě duchovní ženská nádoba netrpěla

selháním duchovní schrány, nebo zda se tato duchovní schrána může ještě jednou očistěna pozvednout, aby skrze nastávající dokonalost se nevytvořila žádná překážka v tíži.

Nyní **je** však světlé jádro této čistě duchovní nádoby skrze milost Boží zcela osvobozeno od **jedné** duchovní části, která náležela k Marii z Nazaretu a skrze své selhání musí jít vstříc rozkladu v soudu. Nemůže být od této bolesti již více dotčeno.

Po dlouhém nutném čekání opět vešlo do bílého zámku šestého stupně v prastvoření, aby nyní ve štěstí a radosti tam žilo a působilo.

Jiné to bylo u **té** čistě duchovní nádoby, která slouží Boží vůli. Zde se nutná lidsky duchovní schrána přizpůsobila čistě duchovní nádobě v obou případech a opětovný návrat k nějakému odčinění nebyl zapotřebí. Pouze bylo Dianitře kdysi jako odměna dopřáno, že také smí opět pobývat na zemi při druhém pozemském čase tehdejšího syna Abdrushina, aby ho poznala jako Imanuele a sloužila pak Světlu.

Také zde se jedná jen o lidské duchovno, ne o **čistě duchovní** část. Je tedy inkarnována jen **duchovní** schrána, a ne kvůli odpykání, nýbrž ve splnění milosti ze Světla.

Rozličné byly úkoly pozemsky ženských nádob. Nádoby pro Ježíše a Kassandru mohly být **vědomy** pro poslání svých dětí, takže znaly jejich původ.

Jestliže se pak pozemské matky toho již více pevně nedržely, nýbrž se v pochybnostech stále více zatemňovaly a velmi často dělaly místo také lidským slabostem, jako je sobectví

nebo nedostatek námahy k porozumění, sklon k pozemskému uplatnění a rozptýlení, tak to bylo jen selhání **duchovní** části a **její** přání, od které je čistě duchovní nyní přece odděleno.

Pozemská nádoba pro Parsifala — Imanuele (Abdrushina) však nesměla nic vědět o původu jejího dítěte a jeho úkolu na zemi, právě tak jako všichni ostatní pozemští lidé, protože Parsifal musel nejprve jít cestou utrpení poznáním lidí zde na zemi, což mohlo proběhnout jen skrze spoluprotrpění ve vlastním prožití všech lidských chyb, k čemuž bylo nezbytně nutné, že ani on, ani nikdo jiný z jeho okolí nesměl znát jeho původ.

Tak šla pak tato pozemská matka nevědomě o tom skrze své pozemské bytí. Teprve až po vystoupení z hrubohmotného těla se stala vědomou svého velikého úkolu, který na zemi splnila ve službě pro Světlo. Byla při tom neustále zahalena do šedivých záhalů, které se však mohly ihned uvolnit v poznání skrze lásku k synovi.

Duchovní schrána, která také tentokrát byla opět Dianitrou, mohla se nyní na zemi opět inkarnovat, aby přijala milost, která jí byla kdysi zaslíbena.

V bílém zámku však již dlouho opět vědouc přebývá **čistě duchovní** nádoba, blažena v čisté službě pro Světlo. V zámku, který na šestém stupni čistě duchovního skrývá dvě ženské nádoby, které byly vyvoleny ke svatému splnění Světla na zemi.

Chci to pro vás těžké ještě jednou krátce shrnout, aby zcela jasně před vámi stálo:

V bílém zámku, který tvoří vrchol na šestém stupni čistě duchovního, jsou dvě vyvolené ženy, které všechny ze Světla zrozené, kteří ke splnění Božích zaslíbení sestupují do hmotností, nesou dolů, aby se spojily s pozemskou ženou, protože tento přechod u ze Světla zrozených musí být, poněvadž v působení Božích prazákonů stvoření není možná žádná mezera.

Obě ženy nesou v zákoně stojící jméno: **Maria**, v lásce se zachvívající, a **Tereza**, zachvívající se ve **vůli**. Tak je Maria v zákoně čísel a svého druhu vyhlédnuta vždy pro Boží **lásku** a Tereza pro Boží **vůli**! Ony byly při pozemském zrození vždy úzce spojeny s pozemsky lidskou ženou, s jejím **duchem**, jakožto dalším stupněm.

Tato pozemsky lidská žena musela být ovšem v zachvívání podobná. Ke zrození lásky byl nutný pozemsky lidský duch, který se zachvíval v **lásce**, ke zrození vůle naopak pozemsky lidský duch, který se převážně zachvíval ve **vůli**.

Nyní jsou však záchvěvy lidského ducha v hrubohmotném pozemském těle ve výrazu velmi zpozemštělé, a proto je láska **měkčí, poddajnější**, než je v čistě duchovním.

Jen proto také mohlo dojít k tomu, že **ta** pozemská žena, která se zachvívala v **lásce**, nerozvinula v zatemnění pozemského, které tehdy již bylo daleko pokročilé, mezi zkřivenými pojmy tak mnohých slabostí **tak ostrý** odpor, jenž projevila pozemská žena, která se zachvívala ve **vůli**. A tak navzdory vědění padla často za obět pochybnostem, také ješitnostem a panovačností.

Ovšemže to mohlo a také mělo být jiné; neboť síla k odporu byla přece dána také jí v nejvyšší míře skrze silnou

pomoc, která jí vždy stála po boku jako každému jinému člověku, avšak jen tak lze vůbec nalézt vysvětlení pro občasné selhání **těch** pozemských žen, které směly přinést Lásku.

Byl to však jen **pozemsky lidský duch**, který se tím zatížil, ne Maria z bílého zámku v čistě duchovním. Přesto však tím tato část trpěla, protože s ní byla ještě spojena skrze vlákna a jejich tíže ji zdržovala, dokud nenastalo násilné oddělení.

Tereza nebyla skrze s ní se zachvívajícího pozemsky lidského ducha zatížena, protože ten byl stále ve vůli dostatečně přísný, všechno falešné a zkřivené energicky odehnal a neznal v tom povolnost.

Pozemské ženy, které pokaždé mají nést zrozené ze Světla do hrubé hmotnosti, jsou spojeny **jen** s čistě duchovní nádobou skrze vlákna, ne snad se samotným Vyslancem Světla.

Toho musíte velice dbát, abyste celému ději správně rozuměli!

Duch pozemských matek je tedy jen nepřímo spojen s Vyslancem Světla skrze čistě duchovní nádobu, s níž je skrze pečlivě utkaná vlákna po nějakou dobu bezprostředně spojen.

Čistě duchovní nádoba nese Vyslance Světla dolů k pozemské matce a s ní se spojuje teprve v době inkarnace, spojeny pak zůstávají po čtyřicet dní po pozemském narození.

Během **této** doby existuje skrze čistě duchovní nádobu úplné spojení se Světlem také pro ducha pozemské matky, avšak později je toto úplné spojení opět zrušeno, zatímco se čistě duchovní nádoba opět uvolní a vrací se zpět, přičemž pak zůstává

spojena s pozemskou ženou již jen ve větší vzdálenosti skrze některá vlákna.

Tím je ženský pozemský lidský duch opět přenechán více sám sobě, protože **bezprostřední** spojení se světlým jádrem jejího dítěte **neexistuje**. Proto je také možnost kolísání a selhání pozemských matek po narození.

Je to všechno tak prosté a přirozené, přitom však stejně obtížně ohraničitelné v pozemských slovech, aby se to dalo přivést k porozumění v hrubé hmotnosti.

Poslední stupeň prastvoření, sedmý stupeň, nese ostrov vyvolených!

Sem jsou pozvednuti z pozdějšího stvoření všichni ti, kteří směli sloužit Synům Božím na zemi a ve **věrnosti** sloužili. Zde slouží blaženě dál po pozemském odloučení po celou věčnost. A v určitých dobách rozšíří se jejich zrak a oni vidí Parsifala, Marii a Irmingard v hradu, přičemž necítí vzdálenost, nýbrž domnívají se tam být přítomni s prastvořenými.

O tom nemám v této přednášce příliš mluvit; neboť stačí vám již název: **Patmos!**

O tomto ostrově omilostněných bylo již velmi mnoho hovořeno a bude se také ještě velmi mnoho říkat; neboť on je současně ostrovem zaslíbení nebo horou svatých zvěstování.

Stejně jako hrad Grálu, který se zvedá v Božském na nejzazší hranici a současně má svůj obraz jako vrchol v prastvoření, tak je také Patmos na poslední hranici čistě duchovního a má obraz na nejvyšší výšině připojujícího se

duchovna, a jako odraz v zrcadle lze v duchovnu spatřit to, co se událo na Patmu v čistě duchovním. Tím je tedy v obou říších vzdor jejich rozdělení vždy společné prožívání a spojení.

Můžeme se snad později ještě k tomu podrobněji vrátit; neboť dnes by to daleko překročilo účel přednášky. Proto chci přinést již jen uzavření pro velkou říši prastvoření v přímé linii směrem dolů.

Poslední stupeň v prastvoření, ten sedmý, následuje ochranný obal, který působí jako oddělující vrstva mezi čistě duchovní a potom následující duchovní částí stvoření, která je ve svém rozšíření pro smysly pozemského člověka stejně nedozírná jako čistě duchovní.

Také tento ochranný obal je sám pro sebe úrovní veliké rozlohy. Není snad neobydlen, nýbrž oživen mnoha bytostmi, jen není trvalým domovem sebevědomých duchů.

Tvoří neprostupnou, neproniknutelnou hranici čistě duchovního, prastvoření, a přece také opět přechod.

Avšak k jejímu překročení shora dolů nebo také opět zdola nahoru potřebuje duchovno doprovod od bytostí obývajících tuto úroveň, které ve svém působení jsou při tom samy opět ochranným obalem těm, kteří tudy procházejí, stejně jako jejich úroveň celému prastvoření.

A takový doprovod skrze ochrannou úroveň mohou tyto bytosti dát opět jen za zcela určitých předpokladů, které se neochvějně zachvívají v zákonech stvoření. Je tedy možné jen za splnění zcela určitých ustanovení projít ochrannou úrovní.

Splnění podmínek, které zčásti spočívá v **druhu**, zčásti také ještě ve **vlastnosti** tohoto druhu, tedy v jeho současném stavu zralosti, dává opět jako samozřejmý nutný následek průchod, přivozený při tom samočinně.

Tak je všude přesně do sebe zasahující pohyb, jako v nějakém neuvěřitelně jemně vytvořeném a umělecky sestaveném soukolí, které je udržováno v chodu živě působícími zákony.

Co se v něm **správně** drží své cesty, to jest tříbena a čištěno, sunuto a povznášeno, avšak vždy do výše čistých dovedností, co se však od pravé cesty a v hnacím soukolí lehkomylně, nebo dokonce rouhavě postaví stranou, to je otloukáno a zraňováno, dokud to opět nestojí na správné cestě a nedokáže se spoluzachvívat plynulým způsobem, nebo není rozdrceno a rozemleto mezi nikdy se nezastavujícími koly.

Vřaďte se proto, vy lidé, do neochvějného soukolí vám nepochopitelného velikého mistrovského díla tohoto stvoření a budete ve stejnoměrném zachvívání šťastni po celou věčnost!